

L'ESPURNA

Franqueig concertat

Segona Epoca. Any II. Núm. 53

Girona, dissabte, 16 de gener de 1937

DIARI DE LA TARDA

«Federación Local de Juventudes Libertarias de Barcelona. ¡Por vergüenza! ¡Por dignidad! ¡Por ética! El «camarada» Comorera debe dimitir. Si el pueblo desea la Revolución debe por necesidad eliminar a quien se oponga a ella. Hay elementos en las altas esferas que, ¡quién lo duda!, son traidores. Pensad en Comorera.»

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

EL TIRANICIDI A LA U. G. T.

No acatem altre poder que l'originari de la democràcia sindical

GUIO

La solidarietat de tots els treballadors s'imposa

Cada dia és més manifestà la solidaritat del feixisme internacional. I hom resta defraudat davant l'actitud poc convenient de les masses explotades d'arreu del món. Manca de consciència de classe? Però llavors on són i què fan els revolucionaris conscients encarregats d'orientar aquestes masses obreres? I com reaccionen els treballadors organitzats ja en poder? Perquè no podem certament comparar l'ajuda que Rússia ens ofereix a nosaltres, amb la que Alemanya i Itàlia ofereixen als rebels.

L'esperit de solidaritat del feixisme és ben palès. No regategen vides, ni material, ni despeses, ni sacrificis per tal d'assolir el suprem objectiu d'instaurar el feix a Espanya. Afany imperialistes? Clar. Però el capitalista espanyol no discuteix estat de raça o nació: l'importa essencialment un poder que defensi llurs interessos. Molt natural.

I és en aquest aspecte que donen tots ells proves d'una unió admirable. Hitler i Mussolini, representants de dues nacions no pas massa lligades per motius històrics i sentimentals, es donen les mans simbolitzant la força compacte que es disposa a esclafar la classe obrera que clama per la reivindicació. L'interès del capitalisme alemany o italià o espanyol o francès, etc., ho exigeix.

Doncs no ens precisa igualment a nosaltres la unió sagrada de tot el proletariat? I no interpreten els governs obrers l'obligació ineludible que tenen d'ajudar-nos? I d'ajudar-nos intensament, amb el màxim esforç i sacrifici. Hi va l'interès de tota la massa oprimida.

Enfront de la solidaritat feixista, oposem la nostra, ferma i decidida. Res de tractes ni mediacions diplomàtiques.

Obertament, en pro o en contra del treballador espanyol que lluita per la total alliberació de la classe.

A la llista de les malifetes reformistes, haurem d'afegir-ne una altra.

La Junta Directiva de la F.E.T.E., de la qual n'és president, des de la seva fundació, un camarada del P.O.U.M., ha estat destituïda governativament pel Comitè Regional. Causes? Ben clares.

El Comitè Regional és mangonejat pel reformisme.

La Directiva gironina de la F.E.T.E. és un baluard indestructible de la Revolució Socialista.

Causes? Ja les coneixeu. Les mateixes per les quals han desautoritzat les Assemblees dels Sindicats de Balaguer, de Sitges, de Reus, etc. Les mateixes que han servit d'escambell per l'expulsió de les Juntes dels Sindicats Mercantil i de l'Agulla a Lleida. Les mateixes que han utilitzat pel bandedament dels companys del Fabril; de la F.E.T.E. a Barcelona, i tants i tants altres pel greu delictes de merèixer la confiança democràtica dels treballadors organitzats.

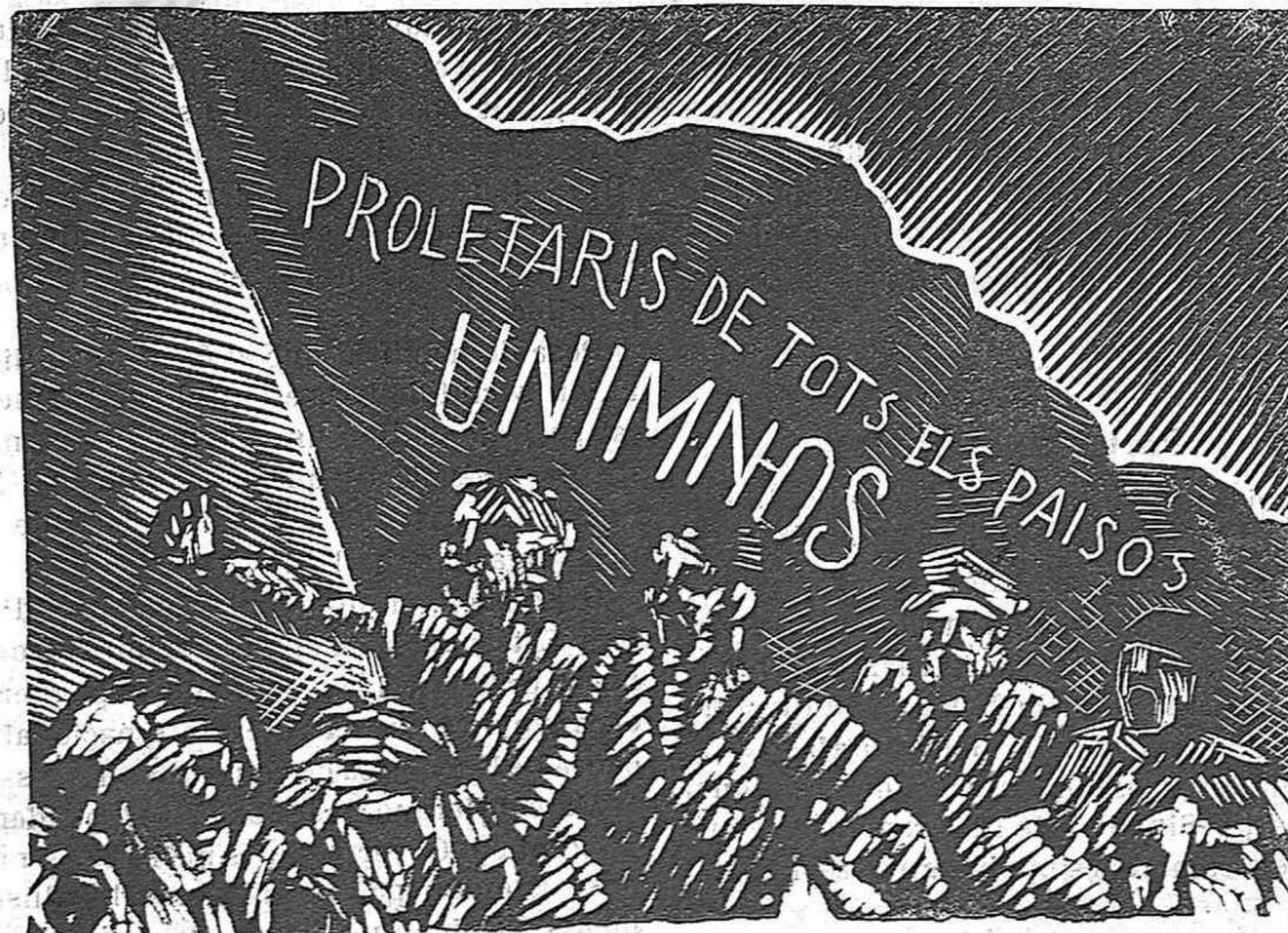
Es la mateixa causa, per la qual la Internacional Comunista romangué cinc anys consecutius al marge de tot Congrés.

Les maniobres vils no poden consumir-se en un règim de democràcia interna. Es necessària una dictadura silenciosa per tal d'ofegar la crítica tallant, però justa dels adversaris nobles. Nosaltres els convidem a l'única pedra de toc que és la font de l'autèntica sobirania classista: Assemblees.

Mentre els allaus de comerciants i petitburgesos són acollits amb els braços oberts, de bat a bat, convertint la U.G.T. en un instrument revolucionari, els militants curts en la lluita aferrissada contra el capitalisme, la vella guàrdia rabiosament proletària, a semblança de l'antiga guàrdia bolxevic, és foragitada, avui per avui, de la direcció dels organismes obrers pels arrivistes sempiterns i pels aprofitadors professionals de totes les situacions hagudes i per haver.

La Història, però, avança. El devenir impulsa sempre, enllà, més enllà. Podrà la traveta regnar en un període més o menys llarg; podrà reeixir, momentàniament, la conducta torçada dels aspirants a tirà; però, a la fi, esdevindrà la victòria esclatant i definitiva del proletariat revolucionari. Enfront de totes les contingències, cal trempar el nostre esperit per tal de salvar-les i triomfar.

PER QUE LLUITEM?

Per la independència del proletariat? Sí.

Per la independència nacional? No.

Lluitar per la independència nacional és acceptar el principi de la guerra imperialista.

Ni ofensiva ni defensiva, no acceptem la guerra imperialista. Nosaltres que hem predicat sempre que calia transformar la guerra imperialista, en Revolució, no tolerarem que es transformi la Revolució en guerra imperialista. Lluitem i lluitarem, PER LA REVOLUCIÓ SOCIALISTA

El gangsterisme al Vell Continent

La República veïna fou la primera potència propugnadora del ja famós i històric pacte de neutralitat. La República comunista de l'altra banda dels Pirineus, es constitueix ara en la més ferma propulsora de la prohibició del reclutament de voluntaris per a defensar la noble causa dels explotats espanyols.

Trist paper, tristíssim paper el d'aquesta nació espaordida per les gesticulacions d'uns dictadors d'opèreta, que tant bramulen perquè fins avui no havien trobat un poble com el nostre, disposat a perdre-ho tot, abans de cedir-los galantment el pas.

El milionari Leon Blum, troba que és molt més còmode actuar com a milionari, que no com a leon. I es comprèn. Com no ha de comprendre's si avui Europa tota, tremola al soroll dels esperons, que determinats pobles, vilment enganyats i amordaçats, es veuen obligats a oir, mentre es mosseguen els punys de ràbia!

Quanta baixesa per aquest continent ultra-civilitzat! L'Europa que més que ultracivilitzada, és ja rànica i entra en descomposició, puix que ha perdut l'honor i la vergonya.

També de les reserves or depositades ingènuament al Banc de França, ens volen privar. La rapacitat en ple segle de la civilització, trobant terreny abonat i ample camp per a maniobrar a pleret. El robatori a l'ordre del dia, corejat pels gripaus vestits d'esmòking i copalta, al voltant d'unes taules rodones i lluent, superbes catifes, colossals butaques i uns havans de dos pams, de burgès satisfet.

El gansterisme traslladat al Vell Continent, disfressat de neutralitat, no ingerència, pau indivisible, paraules que en els temps que correm es veu que sonen molt bé, i fan molt bonic. Tant més si les pronuncien i les escriuen homes que es diuen civilitzats perquè viatgen molt.

Les reserves or pels accionistes. Mallorca pels italians. Marroc pels alemanys. Les mines pels anglesos...

Es el desinterès màxim. Són els nostres protectors que ens volen fer feliços i nosaltres no ho volem...

Com si el que ha passat a Espanya des del 19 de juliol, no fos més que un acte de la gran farsa. D'aquesta farsa que el proletariat espanyol contempla amb ira i fàstic.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CIUTADANS, 12. — TELÉ. 206
Preus de subscripció 2'50 pts. el mes.
Núm. solt 15 cèntims

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P. O. U. M. A LES COMARQUES GIRONINES

Telèfons del P. O. U. M. :
Redacció de L'ESPURNA, 206
P. O. U. M. i J. C. I., 288
Club Esportiu Proletari, 561
Caserna Lenin: 122

Justicia para los Maestros

por PIO GUIRAL

"Hablar" de los problemas reivindicativos de tipo económico cuando la tragedia vive en el ambiente, parecerá quizá extemporáneo.

No se pretendá por ello imponer el silencio en nombre de dicha tragedia, porque gravísimo y trágico es también nuestro problema para el que reclamamos la debida solución.

El alzamiento fascista autor de la guerra que nos consume provocó como contrapartida lógica y natural una revolución cuyo paréntesis abierto, el 19 de julio, no se ha cerrado todavía.

Durante ella se han ido sucediendo los actos heroicos de la clase trabajadora que está escribiendo en la Historia la más grande de las epopeyas en defensa de su libertad.

Entre los innumerables mártires de esta Causa no ha sido escaso el de maestros, trabajadores de la enseñanza, que han sellado con su sangre la unión sagrada a los demás trabajadores de todas las actividades y que seguirán juntos hasta la victoria final.

La revolución triunfante a este lado de la trinchera, ha traído para todos, junto a los sacrificios que exige la lucha, mejoras económicas que nosotros aplaudimos con todo entusiasmo.

Solamente una clase, los maestros de escuela, parias de la antigua sociedad capitalista, quedan hoy igual que ayer olvidados, preteridos, humillados...

No puede ser. Es necesario reaccionar con toda energía, camaradas, para poner remedio.

Se olvida que las exigencias de la guerra se ha llevado a los mejores, se olvida que la escasez de personal obliga, muy a gusto, a doblar el trabajo corriente, se olvida que, a parte de la escuela, el maestro sacrifica horas para sus compañeros de sindicato que encuentran en él un decidido colaborador. Pero, el Maestro, siguiendo su triste tradición, cobra un salario de hambre que nadie osa rectificar.

Vemos como un guardia nacional, pongamos por caso, reúne entre sueldo, plusas, bonificaciones, etc., un sueldo mínimo de 524 pesetas mensuales, mientras el maestro de escuela no llega a las 250.

Lo decimos con amargura obligados por un imperativo de justicia, porque es así. Sabemos la necesidad inaplazable que sienten todos los compañeros y sabemos que el hambre llama a las puertas de algunos.

Hernández y Lombardía, que teneis en vuestros manos los destinos de la Enseñanza y de los maestros, escuchad:

Poned mano al asunto. Ya sabemos que la guerra absorbe todas vuestras atenciones y la mayor parte del Presupuesto, pero no consentais la desigualdad deshonrosa e irritante de los sueldos que todavía perdura del Estado capitalista. Evitad con una solución aceptable que la justa indignación de los maestros adopte actitudes más energicas.

Prometemos volver sobre el tema.

**CUES?... Perquè es vol.
La solució?...**
LA TARJA FAMILIAR

La qüestió del pa

Al company Verdaguer

Complimentant les ordres emanades per la vostra Conselleria, ahir vespre a Girona es posà a la venda la nova modalitat de venda de pa que es va acordar. Llargues cues es formaren a totes les fleques gironines i malgrat haver-se dit que el despatx d'aquest aliment indispensable seria de 7 a 9 del vespre, podem afirmar que a les 5 de la tarda hi havia en determinats llocs qui formava la primera cua.

Nosaltres, que pel nostre càrrec assistirem personalment a la distribució efectuada en un dels establiments de la ciutat, sentirem les raonades queixes de les nostres dones i les justes demandes de moltes d'elles.

I per creure-les de justícia i fent-nos ressó d'aquestes veus, avui ens és grat traspasar-les al company Verdaguer en la certesa que hi posarà mà immediatament i segur, des d'ara, que trobarà sempre el més ferm ajut i la més decidida col·laboració en tot el que sigui solucionar el problema de l'abastament del pa a Girona i en tot allò que fa referència al seu departament.

Queixes moltes; justes unes, injustes altres. Les podem resumir en dues: racionament familiar i acaparament.

Racionament familiar; deien les dones: a casa som nou de família. És just que amb nou de colla portem a casa la mateixa quantitat de pa que hi porta aquella família que solament són dos? Afegien: si solament se'ns dona un pa a la fleca que

correntment anem i no podem adquirir-ne cap més d'altre, per què no fer un racionament familiar que doni a cada família una quantitat de pa per les persones que la componen?

Acaparament; Continuaven les dones: qui ens assegura a nosaltres que moltes cases de Girona on abans únicament compraven un pa de quilo cada dia, davant la temença d'una falla o en el desig inconfessable de posar entrebancs al poble que treballa i lluita fan un acaparament intencionat per a crear dificultats i conflictes a les institucions populars? Si no és així, com pot explicar-se el fet que començant la venda del pa a les 7 en punt, al cap de mitja hora ja estava despatxat en la seva totalitat? ¿Es que totes les famílies de Girona poderen obtenir pa per avui?

Solucions: Nosaltres, en la nostra edició d'ahir i en l'editorial del dia, demanàvem la creació ràpida de la tarja familiar. La nostra manxeta del diari no podia ésser més expressiva: Dèiem: "Amb dues hores al dia de venda de pa, forçosament hi han d'haver cues. És necessària la tarja familiar".

Cal estar a l'aguait i aplicar als desaprensus o sabotejadors, el màxim de rigor de les nostres lleis revolucionàries.

I per tot quant faci referència a la marxa ascendent i triomfal de la Revolució, sap el company Verdaguer i ho saben les organitzacions C. N. T. — F. A. I. que ens tenen sempre al seu costat. — R.

Ja assistiu a les classes d'Esperanto que es donen diàriament al local del P. O. U. M. a les 8 del vespre?

COMPAÑEROS

Vosotros igual que yo, sabéis de una manera bien clara, que hoy sábado, la Consejería de Defensa, por mediación de Radio Gerona, os hará un llamamiento cordial, invitándoos para desplazaros mañana domingo, en Celrá y Culebra, para efectuar en ambos pueblos trabajos de fortificación.

No será ésta la primera vez que suceda algo análogo.

Repetidas veces ha sido lanzado al aire este llamamiento tan sencillo, pero grande en su importancia, siendo sólo escuchado sonorica-mente por la multitud. Y es que ésta multitud compacta, dentro de la inconsciencia, o bien dentro de la incomprensión, prefiere en deleitar-se, en actos, que una vez consumados borran para siempre y de una manera evidente las huellas de la verdad.

Gerona, los días declarados por la humanidad festivos, ofrece al hombre abnegado y consciente, un espectáculo triste y denigrante.

Ya, muy de mañana, apenas el sol con sus rayos luminosos, calienta la superficie de la tierra, apreciamos como una multitud compuesta de hombres jóvenes y maduros, buscan, como atraídos por un imán, los lugares más apropiados para deleitarse de un personalísimo bienestar.

Así de esta manera, sin dar la más pequeña sensación de actividad ni de voluntad llegamos

a las primeras horas de la tarde, donde vemos, las bodegas, bares y cafés invadidos por ésta multitud de hombres, no que no saben, sino que no quieren saber, que igual que los hermanos que luchan en el frente, tienen la obligación y la responsabilidad, de llevar a la práctica la disciplina y el sacrificio.

Y ya, en el caer de la tarde, es entonces, cuando podemos apreciar de una manera que no da lugar a dudas, como ésta juventud que no quiere saber nada de nada, emplea el tiempo en frecuentar una tras otra, las casas de prostitución, prostituyéndose a la vez, puesto que hacen entrega de unas caricias que no sienten ni jamás podrán sentir.

Trabajadores!! Una y otra vez hemos sido llamados, y nunca hemos correspondido con decisión a este llamamiento

Ningún día ha sido posible cubrir, ni en su mitad, el número de hombres necesarios para fines tan humanos.

Démos de una vez la sensación de que somos hombres responsables, y acudamos como uno sólo donde sea necesario.

Si así lo hacemos, evitaremos la crítica, salvaremos nuestra responsabilidad, y daremos la sensación de que tenemos la conciencia precisa del fin que nos proponemos.

A. MASERGAS

Ja sobta que en temps de guerra, quan un avió pot desfer en uns minuts els esforços de dies, hom es dediqui a resoldre problemes urbanístics, però... això rai encara! El pitjor és que l'Ajuntament de la població està pagant, encara ara, les obres de reforma—molt importants—de locals apropiats per a centres polítics.

«De La Humanitat».

L'infant i la Revolució per J. Viñas

Heus ací dues forces que són l'una per l'altra com dos bons enamorats.

La Revolució ha redimit l'infant; l'infant farà gran la Revolució.

Tots els grans reformadors de la Humanitat s'han preocupat de l'infant, però seran les grans revolucions proletàries les revolucions per a la infància.

Crist volia que els homes tinguessin el cor d'infant.

Pestalozzi volia reivindicar la infància mitjançant una cultura fonament humana.

Ni Crist, ni Pestalozzi, els dos homes que més han estimat la infància, pogueren salvar-la, perquè els lligams espirituals estan subjectes, tal com ensenyava Marx, als lligams econòmics.

Solament la revolució proletària, que trencarà aquests formidables nusos que ofeguen la petita humanitat bumil, portarà a aquesta pels camins esplendents que van drets al lloc enlairat que correspon a l'infant.

En tota revolució hi ha dues classes de revolucionaris.

El mal revolucionari és com el camperol dolent, que preocupant-se massa del seu benestar, deixa créixer les males herbes que ofeguen el blat neixent, la infància de la Revolució.

El bon revolucionari, aquell que ho dona tot i no demana res, és com l'actiu camperol que viu pel seu blat naixent, arrenca les males herbes que l'ofegaven i quan arriba el juliol xardorós, recull bones espigues que donaran fe d'un ritme que no ha de morir mai.

Com el bon camperol, vivim per la infància.

Qui sap si fins la nostra tomba arribaran les aromes puríssimes del blat ros, ferma promesa d'un ritme que avança... avança... vers el «misteri» de l'infinit.

MADRID 1936-1937 MOSCU 1919

Aquests dos episodis de la lluita revolucionària del proletariat, constitueixen dues de les pàgines més brillants de la Història de la Humanitat.

Madrid segueix escrivint la seva gesta heroica davant l'admiració dels treballadors del món. El gloriós relat de la defensa extraordinària de Petrograd pels obrers russos, l'ha escrit Victor Serge en

Petrograd en perill

Llegint el folletó de Victor Serge s'apren com el proletariat aixecat en armes, és sempre invencible. Cap treballador deu deixar de llegir-lo.

les comandes a: Editorial Marxista
Banys Nous, 16. — BARCELONA
o al C. L. del P. O. U. M.
Ciutadans, 12, — GIRONA